

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Capvt IX. Num euentus Concilij spem fefellerit Episcoporum, de auctoritate
pristina recuperanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

minum multitudinem sanctitate, ingenio, doctrinâ excellentium, in quibus tanta morum honestas, tantus Diuinitatis cultus, tanta proximis iuuandi cura, tanta sensuum coërcitio, tantum studium æternitatis emineat, quantum in pluribus centenis millibus Ecclesiasticorum, qui ex utroque sexu peculiarem Romano Pontifici subiectionem profitentur.

CAPVT IX.

Num euentus Concilij spem sefellerit Episcoporum, de auctoritate pristina recuperanda.

VEniamus ad Episcoporum spem, qui, vt autumat Suauis, primariam se auctoritatem ope Concilij recuperaturos confidebant, & arctiori quàm vnquam seruituti se adiectos experti sunt. Equidem quod ad primum attinet, nescio quasnam spes & quæ desideria nonnulli Episcoporum animo fouerint: illud compertum habeo, in quouis ordine capitum frequentis, quantumuis sacrosancto ac sublimi, interdum se inferere ignorantiam, ac multos variare animorum motus; atque hinc ait moralis Philosophus, *esse etiam vulgus Regum*. Iam verò ignorantia proprium est cum vehementi affectione coniuncta, quaecumque superiorem potestatem auersari, quamquam sæpè ad proprium præsidium sponte constitutam ab iis ipsis communi consensu, quam postea peculiari odio singuli prosequuntur. Id autem ideò contingit, quòd deliberationes communes intentis multorum millium oculis considerantur; at peculiare singulorum affectiones commouentur interdum ex vnico negligentique contuitu. Verum, vt res habuerit, duo sunt in hoc extra dubium.

Primum est, Episcoporum ordinem numquam extitisse ad eò magnificentum ac potentem, quemadmodum postquam Romanus Pontifex plenam super eum iurisdictionem exercuit. Antiquissimâ tempestate videbantur quidem Episcopi minis subiecti quàm in præsentia, si ad Pontificem referuntur; si verò ad ceteros, non ad eam quâ nunc eminent auctoritatem asurgebant.

furgebant. Profectò eruditus quisque huic dicto consentiet : mihi verò erit aliàs opportunum pluribus ea de re disputare. Quidnam præpossent supra corpora inferiora manus ac pedes hominis, si totidem essent capita, nec ab vno capite viam omnem directionemque susciperent?

3 Alterum æquè certum est; ad omnes prudentiæ leges hanc Episcoporum erga Pontificem obedientiam, ex ortu nouæ hæresis nihil imminuendam fuisse. Ne vulgus quidem ignorat, Romanos, quamuis adeò de libertate sollicitos, si quando ab hoste valido premerentur, Dictatorem creasse. Vniuersa Ecclesia, vniuersa Religio, maximè verò vniuersus Ecclesiasticorum ordo petitum se atque oppugnatum à Lutheri phalangibus sentiebat; & sanümne fuisset consilium, à supremo Duce disjungí, ac per varias minorum capitum turmas dispergi? Nusquam nauclero tantum obsequij, quàm in procella.

4 Hæc satis sit disseruisse de iis, quæ tunc Episcopi sperare atque optare prudenter debuissent. Sed alteram positionis Suiuanæ partem excutiamus; id videlicet quod effectum est. Effectum enim uerò est, vt Episcopi, ne minimâ quidem subiectione erga Pontificem sibi adiectâ, quæ sanè opus non erat, eam potestatis accessionem eodem assentiente obtinuerint, quâ per motus prudentissimus Hispaniæ Rex Philippus II. dixisse memoratur: *Hi homines Concilium tamquam tot Parochi adiere; iidem teu tot summi Pontifices rediere.* Imò ne vniuersa quidem series Conciliorum reperietur simul tot sanxisse Decreta, tam conductia iurisdictioni Episcoporum cù detrimento Romanæ Curia, vt solum Tridentinum. Sed de hoc fusiùs capite sequenti.

C A P V T X.

An Romani Pontifices depressionem auctoritatis suæ à Concilio formidarint; & an hæc auctoritas aucta fuerit.

1 Descendamus ad obiectum vltimo loco: quòd existimauerit Aula Romana, ne ipsius auctoritas per Concilium decrederet; quam tamen postmodum ab eo ita confirmatam